

Datum van
inontvangstneming

:

11/11/2022

Zaak C-609/22

Samenvatting van het verzoek om een prejudiciële beslissing overeenkomstig artikel 98, lid 1, van het Reglement voor de procesvoering van het Hof van Justitie

Datum van indiening:

22 september 2022

Verwijzende rechter:

Verwaltungsgerichtshof (Oostenrijk)

Datum van de verwijzingsbeslissing:

14 september 2022

Verzoekster tot *Revision*:

FN

Verwerende instantie:

Bundesamt für Fremdenwesen und Asyl

Voorwerp van het hoofdgeding

Erkenning als vluchteling overeenkomstig het Bundesgesetz über die Gewährung von Asyl (Oostenrijkse federale wet inzake de verlening van asiel)

Voorwerp en rechtsgrondslag van de verwijzing

Uitlegging van artikel 9, lid 1, onder a) en b), van richtlijn 2011/95/EU van het Europees Parlement en de Raad van 13 december 2011 inzake normen voor de erkenning van onderdanen van derde landen of staatlozen als personen die internationale bescherming genieten, voor een uniforme status voor vluchtelingen of voor personen die in aanmerking komen voor subsidiaire bescherming, en voor de inhoud van de verleende bescherming; artikel 267 VWEU

Prejudiciële vragen

1) Is het samenstel van maatregelen die in een staat door een actor die feitelijk de regeringsmacht heeft, worden genomen, bevorderd of gedoogd en met name daarin bestaan dat vrouwen

- de participatie in politieke ambten en politieke besluitvormingsprocessen wordt geweigerd,
- geen juridische middelen ter beschikking worden gesteld om bescherming te kunnen krijgen tegen genderspecifiek en huiselijk geweld,
- in het algemeen zijn blootgesteld aan het risico op een gedwongen huwelijk, hoewel deze zijn verboden door de actor die feitelijk de regeringsmacht heeft, maar aan de vrouwen daartegen geen effectieve bescherming wordt geboden en dergelijke huwelijkssluitingen soms ook plaatsvinden met deelneming van personen die feitelijk openbaar gezag uitoefenen, die weten dat het een gedwongen huwelijk betreft,
- geen of slechts in beperkte mate voornamelijk van huis uit een beroepsactiviteit mogen uitoefenen,
- de toegang tot gezondheidsdiensten wordt bemoeilijkt,
- de toegang tot onderwijs – geheel of in hoge mate (bijvoorbeeld door aan meisjes uitsluitend basisonderwijs toe te staan) – wordt geweigerd,
- niet in het openbaar mogen verschijnen of zich mogen voortbewegen zonder begeleiding van een man (met wie zij een bepaalde naaste familieband hebben), in ieder geval indien een bepaalde afstand tot de woonplaats wordt overschreden,
- hun lichaam in het openbaar volledig moeten bedekken en hun gezicht moeten verhullen,
- geen sport mogen beoefenen,

in de zin van artikel 9, lid 1, onder b), van richtlijn 2011/95/EU van het Europees Parlement en de Raad van 13 december 2011 inzake normen voor de erkenning van onderdanen van derde landen of staatlozen als personen die internationale bescherming genieten, voor een uniforme status voor vluchtelingen of voor personen die in aanmerking komen voor subsidiaire bescherming, en voor de inhoud van de verleende bescherming (herschikking), voldoende ernstig om een vrouw op een soortgelijke wijze te treffen als omschreven in artikel 9, lid 1, onder a), van deze richtlijn?

2) Is het voor de verlening van de status van asielgerechtigde voldoende dat een vrouw louter op grond van haar geslacht door deze maatregelen in het land van herkomst wordt getroffen of moet voor de beoordeling of een vrouw door deze – als samenstel te beschouwen – maatregelen wordt getroffen in de zin van artikel 9, lid 1, onder b), van richtlijn 2011/95/EU, haar individuele situatie worden onderzocht?

Aangevoerde bepalingen van Unierecht

Richtlijn 2011/95/EU van het Europees Parlement en de Raad van 13 december 2011 inzake normen voor de erkenning van onderdanen van derde landen of staatlozen als personen die internationale bescherming genieten, voor een uniforme status voor vluchtelingen of voor personen die in aanmerking komen voor subsidiaire bescherming, en voor de inhoud van de verleende bescherming (hierna: „richtlijn 2011/95”), met name de artikelen 4, 5, 6, 9, 10 en 13

Aangevoerde nationale bepalingen

Bundesgesetz über die Gewährung von Asyl (federale wet inzake de verlening van asiel; hierna: „AsylG 2005”), met name §§ 2 en 3

Korte uiteenzetting van de feiten en van de procedure

- 1 Verzoekster is geboren in juni 2007 en Afghaans staatsburger. Na haar illegale binnenkomst in Oostenrijk heeft zij op 4 augustus 2020 een verzoek om internationale bescherming ingediend overeenkomstig AsylG 2005, in aanwezigheid van haar eveneens uit Afghanistan afkomstige (in januari 2000 geboren) broer, aan wie reeds eerder in Oostenrijk de status van persoon die subsidiaire bescherming geniet, is verleend.
- 2 In het eerste verhoor verklaarde verzoekster dat de verblijfplaats van haar vader niet bekend is. Haar moeder en twee zussen wonen in Athene (Griekenland). Verzoekster is met hulp van een smokkelaar samen met een andere familie van Griekenland naar Oostenrijk gereisd. Als reden voor haar vlucht gaf zij aan dat de situatie in Iran, waar zij en haar familie het laatst hadden gewoond, voor haar zeer slecht was. De familieleden beschikten in Iran niet over een verblijfstitel, hadden er geen rechten en mochten er niet werken. Verzoekster mocht daar ook niet naar school. Zij is nog nooit in Afghanistan geweest.
- 3 Tijdens het verhoor door het Bundesamt für Fremdenwesen und Asyl (federale vreemdelingen- en asiendienst, Oostenrijk; hierna: „Bundesamt”) preciseerde verzoekster dat zij zes jaar naar een meisjesschool is gegaan. Daarna mocht zij niet meer naar school, omdat zij er niet in was geslaagd om documenten te verkrijgen. Voor Afghanen is het moeilijk om in Iran werk te vinden. Op school worden Afghaanse meisjes steeds geslagen en door leraren uitgescholden. In de zomer van 2019 heeft zij met haar moeder en twee zussen Iran verlaten. De eindbestemming van hun reis was Oostenrijk, omdat haar broer daar woont. Op de vraag wat zij in Afghanistan te vrezen zou hebben, antwoordde verzoekster dat zij een vrouw is. Zij weet niet hoe zij daar moet overleven. Zij heeft daar niemand. In Afghanistan kan zij niet naar school en niet studeren. Onder „westerse oriëntatie” verstaat zij dat eenieder in Europa kan zijn wat hij wil. Hier is er onderwijs en werk. In Iran en Afghanistan moeten mensen vanaf hun tiende jaar werken. Een vrouw mag hier, net als een man, haar mening uiten. Hier mag zij zich tevens

kleden zoals zij wil. Een vrouw is hier gelijk aan een man. Verzoekster wil leven als „een Oostenrijkse” en de kans krijgen om een normaal leven te leiden. Het is haar wens om tekenaar te worden. In Iran werd zij altijd uitgelachen als zij dat zei. Daar werd haar verteld dat tekenaar geen beroep is.

- 4 Het Bundesamt heeft haar verzoek bij besluit van 14 oktober 2020 afgewezen voor zover zij om verlening van de status van asielgerechtigde had verzocht. Het Bundesamt heeft haar echter status toegekend van persoon die subsidiaire bescherming geniet en haar bijgevolg een machtiging tot beperkt verblijf verleend voor een persoon met de subsidiairebeschermingsstatus.
- 5 Het Bundesamt ging ervan uit dat verzoekster in Afghanistan niet is blootgesteld aan voor de asielverlening relevante vervolging. Met name wordt zij daar niet vervolgd of bedreigd omdat zij een vrouw is. Zij wordt daar niet gedwongen om een huwelijk aan te gaan, zij kan naar school en later werken. Wanneer zij voldoet aan de voorwaarden voor de toelating aan een universiteit, kan zij ook in het land van herkomst studeren. Uit het – ten tijde van het besluit van het Bundesamt in oktober 2020 – bekende landenrapport kan niet worden afgeleid dat de algemene situatie van vrouwen van dien aard is dat zij louter op grond van hun geslacht zonder bijkomende andere concrete en individuele omstandigheden met grote waarschijnlijkheid het risico lopen om aan vervolging te worden blootgesteld. De situatie van vrouwen is aanzienlijk verbeterd sinds het einde van de (vroegere) heerschappij van de Taliban.
- 6 Verzoekster kan in beginsel „terugkeren” naar Herat en Balch (Aghanistan). Evenwel bestaan er redenen om aan te nemen dat er daar voor haar „thans geen sprake is van voldoende bestaanszekerheid”. Zij is minderjarig en heeft geen sociaal netwerk in Afghanistan. Bijgevolg moet haar subsidiaire bescherming worden verleend.
- 7 Verzoekster is bij het Bundesverwaltungsgericht (federale bestuursrechter in eerste aanleg, Oostenrijk) opgekomen tegen dit besluit voor zover haar de status van asielgerechtigde is geweigerd. Primair maakte zij bezwaar tegen de overweging van het Bundesamt dat verzoekster reeds wegens haar korte verblijf in Oostenrijk tot dusver niet als „westers georiënteerd” kan worden beschouwd. Zij voerde echter tevens aan dat in de rechtspraak reeds eerder is geoordeeld dat de situatie in Afghanistan voor Afghaanse vrouwen van dien aard is dat louter op grond van deze situatie sprake is van vervolging in de zin van [het Verdrag van Genève betreffende de status van vluchtelingen (hierna: „Vluchtelingenverdrag”)]. Op basis daarvan is het voor de toekenning van de vluchtelingenstatus voldoende om een vrouw te zijn.
- 8 Bij brief van 21 mei 2021 heeft verzoekster in een verklaring bij het Bundesverwaltungsgericht herhaald dat zij een vrij en zelfgekozen leven wenst te leiden, waaraan zij zelf inhoud kan geven. Zij wil een opleiding volgen en een beroep uitoefenen dat zij zelf heeft gekozen. Zij wenst vrij te zijn in de keuze van

haar kleding. Zij wil niet gedwongen worden om vroeg te trouwen wegens de noodzaak van mannelijke bescherming en begeleiding.

- 9 Bij brief van 28 september 2021 voegde verzoekster hieraan toe dat als gevolg van de machtsovername door de Taliban de situatie in Afghanistan in zoverre is gewijzigd dat de kans op en de intensiteit van vervolging zijn toegenomen.
- 10 In de rechtspraak van het Verwaltungsgerichtshof (hoogste bestuursrechter, Oostenrijk; hierna: „verwijzende rechter”) over de vroegere heerschappij van de Taliban is vastgesteld dat de ingrepen van de Taliban in de levensomstandigheden van de Afghaanse vrouwen als geheel in samenhang met de wijze waarop zij ten uitvoer werden gelegd, tezamen genomen dermate extreem waren dat er alleen al om die reden sprake was van een voor de asielverlening relevante vervolging. Thans wordt steeds vaker gerapporteerd dat vrouwen in tegenstelling tot oorspronkelijk andersluidende verklaringen van de Taliban, wederom in het algemeen op vergelijkbare wijze als tijdens het eerste Talibanregime zouden worden beperkt, en dus ook recent weer „als groep” zouden worden vervolgd.
- 11 Het Bundesverwaltungsgericht heeft het door verzoekster ingestelde beroep bij beslissing van 13 december 2021 overeenkomstig § 3 AsylG 2005 afgewezen en geoordeeld dat een beroep tot *Revision* als bedoeld in artikel 133, lid 4, van het Bundesverfassungsgesetz (B-VG) (federale grondwet, Oostenrijk) niet is toegestaan.
- 12 Het Bundesverwaltungsgericht heeft uiteengezet dat verzoekster geen redenen voor haar vlucht heeft aangevoerd die betrekking hebben op Afghanistan. Het heeft niet kunnen vaststellen dat zij sinds haar binnenkomst in Oostenrijk een leefwijze heeft aangenomen die een duidelijke en duurzame breuk vormt met de algemeen heersende maatschappelijke waarden in Afghanistan. Zij heeft geen „westerse leefwijze” aangenomen die een wezenlijk deel van haar identiteit is geworden en waardoor zij heeft gebroken met de sociale gewoonten van het land van herkomst. De beschikbare informatiebronnen over de algemene situatie van vrouwen in Afghanistan bevatten geen voldoende concrete aanwijzingen dat alle Afghaanse vrouwen in gelijke mate louter op grond van hun gemeenschappelijk kenmerk van geslacht en zonder bijkomende andere concrete en individuele eigenschappen, in het geval van terugkeer met grote waarschijnlijkheid het risico zouden lopen om te worden blootgesteld aan vervolging om een van de in het Vluchtelingenverdrag genoemde redenen. De situatie van vrouwen is sinds de machtsovername door de Taliban „niet verbeterd dan wel verslechterd”. De Taliban hebben zich weliswaar ervoor uitgesproken dat vrouwen kunnen werken en onderwijs kunnen volgen in overeenstemming met de sharia en het islamitische systeem, maar blijkens landenrapporten bestaan er discrepanties tussen de officiële verklaringen en de realiteit ter plaatse. De „eigenschap van het vrouw zijn” op zich leidt echter niet tot asielverlening.
- 13 Tegen deze beslissing is door verzoekster het thans aan de orde zijnde beroep tot *Revision* ingesteld.

Voornaamste argumenten van partijen in het hoofdgeding

- 14 Zoals zij dit reeds deed in het – hierboven weergegeven – betoog in de voorafgegane procedure, stelt verzoekster in het door haar ingestelde beroep tot *Revision* (onder meer) dat alleen al op grond van de na de machtsovername door de Taliban in Afghanistan heersende algemene situatie met betrekking tot de positie van vrouwen, de status van asielgerechtigde aan haar had moeten worden verleend. De vaststellingen van het Bundesverwaltungsgericht over deze situatie zijn onvolledig. Het door de verwijzende rechter in aanmerking genomen rapport was ten tijde van zijn beslissing al achterhaald. In *Revision* wordt bovendien benadrukt dat verzoekster op het tijdstip van de terechtzitting bij het Bundesverwaltungsgericht pas 14 jaar oud was en nog niet zo lang in Oostenrijk verbleef. Voor de beoordeling van het leven dat zij leidt en in de toekomst wenst te leiden is dat echter niet van belang. Verzoekster heeft nog nooit in Afghanistan gewoond. Later zou ze graag kunst willen studeren. Dat zij hier serieus naar streeft, heeft zij aangetoond door in de loop van de procedure tekeningen over te leggen die zij zelf heeft gemaakt. Zij wil zich vrij bewegen met andere jongeren, een beroep kiezen en uitoefenen en in geen geval gedwongen worden tot een vroeg huwelijk wegens de dringende noodzaak van mannelijke bescherming en begeleiding.

Korte uiteenzetting van de motivering van de verwijzing

- 15 De motivering komt overeen met die in zaak C-608/22.